

както се вижда отъ писмото на Л. Каравеловъ, бѣха много по-нервни отъ вжтрѣшнитѣ. Освѣтявани тѣй или инѣкъ върху състоянието на организацията и подко-росвани отъ страна на заинтересувани държави, тѣ наблѣгаха часъ по-скоро да се дигне червеното знаме.

Вмѣсто това, дигна се слабостъта на движението, неспособността му да асимилира старитѣ анархически традиции, да изживѣе въ себе си несъврѣменнитѣ хайдушки похвати, съ една дума — неспособността му да подчини личното дѣйствие подъ волята на „народната революция“.

Интелигенцията, която сама внесе тие недостатѣци въ организацията, слѣдъ смъртъта на Апостолтъ, се отчая.

Въ унииe падна и редактортъ на в. „Независимостъ“.

II.

Единъ революционеръ, който е способенъ да използва за движението собственитѣ му несполуки и отъ грѣшкитѣ на личноститѣ да кове нови мисли, нови оржжия, който умѣ дори противодѣйствующитѣ фактори да тури въ услуга на своитѣ идеи, смъртъта на Левски, цѣлата стагнация въ движението, слѣдъ февруари 1873. година, можеше да се схване като едно врѣменно състояние, изъ което рано-късно ще да се излѣзе, защото процесътъ на революцията се намираше въ своето начало ¹⁾.

Но въ очитѣ на Л. Каравеловъ, който никога не е хранилъ абсолютна вѣра въ революционната енергия на българския народъ и всѣкога очакваше сръбската помощъ, горнитѣ събития се наложиха като нѣщо постоянно. Цѣла година прѣживѣ още Каравеловъ въ организацията, но прѣзъ всичкото това врѣме прѣстоя

¹⁾ Вж. по-горѣ.